

ANNE HOLT

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΟΣΛΟ

Περισσότερα από **7 εκατομμύρια**
αντίτυπα σε όλο τον κόσμο

ΤΡΙΤΗ 20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2005

Επιτέλους, γλίτωσα!

Η σκέψη την έκανε να αφαιρεθεί προς στιγμήν. Ο ηλικιωμένος άντρας μπροστά της στεκόταν συνοφρωμένος, με το ταλαιπωρημένο από την αρρώστια πρόσωπό του μελανιασμένο από το χρώο του Γενάρη. Η Έλεν Λάρνταλ Μπέντλι πήρε βαθιά ανάσα και επανέλαβε τα λόγια του:

«Ορκίζομαι στην τιμή και στη συνείδησή μου...»

Τρεις γενιές βαθιά θρησκευόμενων Λάρνταλ είχαν φθείρει τόσο τη δερματόδετη αιωνόβια Βίβλο, που το κείμενο ήταν εντελώς δυσανάγνωστο. Κρυμμένη πίσω από το λουθηρανικό πρόσωπο της αμερικανικής επιτυχίας, η Έλεν Λάρνταλ Μπέντλι ήταν στην πραγματικότητα αγνωστικίστρια, γι' αυτό και προτίμησε να δώσει τον όρκο με το δεξί της χέρι πάνω σε κάτι που πίστευε με όλη της την καρδιά: την ιστορία της οικογένειάς της.

«...να εκτελώ πιστά...»

Προσπάθησε να πιάσει το βλέμμα του, να καρφώσει με τα μάτια της τον ανώτατο δικαστή, έτσι όπως όλοι οι άλλοι κάρφωναν με τα μάτια τους εκείνην – το τεράστιο πλήθος που στεκόταν τουρτουρίζοντας κάτω απ' τον χειμωνιάτικο ήλιο. Οι διαδηλωτές βρίσκονταν πολύ μακριά από την εξέδρα για να ακούγονται, όμως εκείνη ήξερε πως φώναζαν «Προ-δότερια! Προ-δότερια!» ρυθμικά και θυμωμένα, μέχρι που οι λέξεις πνίγονταν πίσω από τις ατσάλινες πόρτες των ειδικών τεθωρακισμένων που η αστυνομία είχε παρατάξει σε θέση μάχης από νωρίς το πρωί.

«...τα καθήκοντα του προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών...»

Τα μάτια ολόκληρου του κόσμου ήταν στραμμένα στην Έλεν Λάρνταλ Μπέντλι. Την κοίταζαν με θαυμασμό ή μίσος, με περιέργεια ή σκεπτικισμό, ή ακόμα, στις πιο απομακρυσμένες γωνιές της γης, με πλήρη αδιαφορία. Αυτά τα λίγα, ατέλειωτα λεπτά βρισκόταν στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος, κάτω από τα διασταυρούμενα πυρά εκατοντάδων από τις κάμερες της τηλεόρασης, και δεν έπρεπε, *όφειλε* να μην το σκέφτεται.

Ούτε τώρα ούτε ποτέ πια.

Πίεσε με δύναμη το χέρι της πάνω στο Ευαγγέλιο και ανα-sήκωσε το κεφάλι:

«...και με όλες μου τις δυνάμεις να διαφυλάττω, να προστατεύω και να υπερασπίζομαι το σύνταγμα των Ηνωμένων Πολιτειών».

Το πλήθος επευφημούσε, οι διαδηλωτές είχαν απομακρυνθεί και ο κόσμος πάνω στην εξέδρα τής έδινε συγχαρητήρια χαμογελώντας, μερικοί με την καρδιά τους, άλλοι συγκρατημένα. Φίλοι και επικριτές, συνάδελφοι, οικογένεια και κάποιοι εχθροί που ποτέ δεν είχαν ευχηθεί το καλό της, όλοι είχαν την ίδια λέξη στο στόμα, μέσα από τα δόντια ή με στεντόρεια φωνή: «*Συγχαρητήρια!*».

Και πάλι την κυρίευσε η αγωνία που είχε καταπνίξει περισσότερο από είκοσι χρόνια. Ωστόσο, δευτερόλεπτα μόλις στο αξίωμα του τεσσαρακοστού τέταρτου προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών, η Έλεν Λάρνταλ Μπέντλι όρθωσε το κορμί της, πέρασε αποφασιστικά το χέρι της μέσα από τα μαλλιά και, κοιτάζοντας το πλήθος μπροστά της, αποφάσισε μια για πάντα: *Γλίτωσα απ' αυτό και ήρθε επιτέλους η ώρα να το ξεχάσω.*

Οι πίνακες δεν ήταν κατά κανέναν τρόπο ωραίοι. Κυρίως τον ενοχλούσε ένας συγκεκριμένος – του έφερνε ναυτία. Πλησίασε, έσκυψε πάνω από τον μουσαμά και διέκρινε τις κυματιστές κίτρινες και πορτοκαλιές πινελιές, όπου το χρώμα είχε σπάσει σχηματίζοντας ένα ατέλειωτο δίκτυο από μικροσκοπικές γραμμές, σαν περιττώματα καμήλας που είχαν στεγνώσει στον ήλιο. Ένιωσε την επιθυμία να περάσει τα δάχτυλά του πάνω από το γκροτέσκο στόμα που κραύγαζε, ωστόσο δεν το έκανε. Ο πίνακας είχε ήδη υποστεί ζημιές κατά τη μεταφορά. Η άκρη του κιγκλιδώματος στα δεξιά της εφιαλτικής φιγούρας κρεμόταν σαν μια θλιβερή φούντα από μαδημένες κλωστές.

Να βάλει οποιονδήποτε να επισκευάσει το σκίσιμο δεν το συζητούσε καν, αφού αυτό που χρειαζόταν ήταν κάποιος ειδικός. Ο λόγος που οι διάσημοι αυτοί πίνακες κρέμονταν αυτή τη στιγμή σε ένα από τα πιο απέριττα παλάτια του Αμπντάλα αλ-Ραχμάν στα περίχωρα του Ριάντ ήταν ακριβώς επειδή πάντα απέφευγε τους ειδικούς, όσο ήταν δυνατό εν πάση περιπτώσει. Πίστευε στα έργα των χεριών. Δεν έβρισκε τον λόγο γιατί να χρησιμοποιήσει ηλεκτρικό πριόνι αφού ένα απλό μαχαίρι έκανε τη δουλειά. Οι πίνακες είχαν κλαπεί από ένα κακά φυλασσόμενο μουσείο στην πρωτεύουσα της Νορβηγίας, για να καταλήξουν σ' αυτήν τη χωρίς παράθυρα αίθουσα γυμναστικής από κάποιους ασήμαντους εγκληματίες που δεν τον ήξεραν καν και οι οποίοι, χωρίς αμφιβολία, θα κατέληγαν στη φυλακή στις χώρες τους, δίχως να μπορούν να δώσουν

καμιά σημαντική πληροφορία ως προς το πού βρίσκονταν οι πίνακες.

Ο Αμπντάλα αλ-Ραχμάν προτιμούσε τη γυναικεία φιγούρα, παρόλο που υπήρχε κάτι αποκρουστικό και σ' αυτήν. Ακόμα και ύστερα από δεκαέξι χρόνια στη Δύση, δέκα από τα οποία είχε περάσει σε σχολεία με κύρος και γόητρο στην Αγγλία και στην Αμερική, εξακολουθούσε να δυσφορεί με τα γυμνά στήθη της γυναίκας και τον χυδαίο τρόπο με τον οποίο παρουσιαζόταν – αδιάφορη και προκλητική συγχρόνως.

Απομακρύνθηκε. Φορούσε μόνο ένα φαρδύ λευκό σορτς. Ανέβηκε ξυπόλυτος στον διάδρομο γυμναστικής και πήρε στο χέρι του το τηλεκοντρόλ. Ο ρυθμός του μάντα επιταχύνθηκε. Ο ήχος ερχόταν από τα μεγάφωνα στις δυο πλευρές της τεράστιας οθόνης τηλεόρασης στον απέναντι τοίχο: «...να προστατεύω και να υπερασπίζομαι το σύνταγμα των *Ηνωμένων Πολιτειών*».

Δεν το χωρούσε το μυαλό του. Όταν η Έλεν Λάρνταλ Μπέντλι ήταν ακόμη γερουσιαστής, τον είχε εντυπωσιάσει με το σθένος και τη μαχητικότητα της. Έχοντας καταφέρει να τελειώσει τις σπουδές της τρίτη στη χρονιά της στο φημισμένο Πανεπιστήμιο Βασάρ, η μυωπική, στρουμπουλή Έλεν Λάρνταλ είχε γρήγορα βάλει πλώρη για διδακτορικό στο Χάρβαρντ. Πριν συμπληρώσει τα σαράντα της ήταν ήδη καλοπαντρεμένη και συνεταίρος στην έκτη μεγαλύτερη νομική εταιρεία της Αμερικής, πράγμα που από μόνο του φανέρωνε εξαιρετική ικανότητα και μια σημαντική δόση κυνισμού και ευφυΐας. Επιπλέον ήταν πια λεπτή, ξανθιά και χωρίς γυαλιά. Αρκετά έξυπνο και αυτό. Όμως να βάλει υποψηφιότητα για πρόεδρος, αυτό ήταν ύβρις.

Και τώρα είχε εκλεγεί, είχε ευλογηθεί και είχε ορκιστεί.

Ο Αμπντάλα αλ-Ραχμάν χαμογέλασε και αύξησε την ταχύτητα του μάντα πατώντας ένα κουμπί. Το σκληρό δέρμα στις

πατούσες του έκαιγε πάνω στον λαστιχένιο διάδρομο. Αύξησε και πάλι την ταχύτητα, στο όριο πλέον του πόνου.

«Είναι απίστευτο» βόγκηξε σε τέλεια αμερικάνικα, απολύτως σίγουρος πως κανένας δεν θα τον άκουγε μέσα από τοίχους πάχους ενός μέτρου και μια τριπλά μονωμένη πόρτα. «Πράγματι, έχει κανείς την εντύπωση πως την έχει γλιτώσει!»

ANNE HOLT

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΟΣΛΟ

Μπορεί στ' αλήθεια να συμβεί αυτό;

Μπορεί η πρόεδρος των ΗΠΑ να εξαφανιστεί;

Η Έλεν Μπέντλι εκλέγεται πρόεδρος των ΗΠΑ και είναι η πρώτη γυναίκα που αναλαμβάνει αυτό το αξίωμα. Όταν λίγους μήνες αργότερα η Μπάρκλεϊ επιλέγει τη Νορβηγία για την πρώτη της επίσημη επίσκεψη, όλος ο κρατικός μηχανισμός της χώρας κινητοποιείται. Τότε συμβαίνει το αναπάντεχο: η πρόεδρος εξαφανίζεται από ένα κλειδωμένο και δρακόντεια φρουρούμενο δωμάτιο. Το FBI και η Νορβηγική Αστυνομία αναγκάζονται να συνεργαστούν, αν και πολύ απρόθυμα, σε αυτή την εξαιρετικά ασυνήθιστη υπόθεση.

Το ζευγάρι των ερευνητών Στούμπο και Βικ θα επιδοθεί σε μια κούρσα με τον χρόνο για να αποτρέψει μια κρίση εθνικής ασφάλειας της Νορβηγίας, ενώ στην πορεία θα ανακαλύψει ότι η πρόεδρος έχει ένα μυστικό είκοσι χρόνων που μπορεί να τινάξει στον αέρα την πολιτική της καριέρα...

Η Holt αποκαλύπτει την αληθινή σκοτεινιά της Σκανδιναβίας.

Val MacDermid, συγγραφέας

ISBN:978-618-03-0228-8

9 786180 302288

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 80228